SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 85. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 6, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 6-го ТРАВНЯ 1995 р. Ч. 85. РІК CII.

УКРАЇНОФОБІЯ ЖИДІВ ЗРОСТАЄ НА СИЛІ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Хоча реакція української громади та деяких впливових жидівських кіл на горезвісну програму 23-го жовтня 1994 року телевізійної станції Сі-Бі-Ес „Гидке обличчя свободи" і на її автора Морлі Сейфера була і далі є широка та сильна, включно із платними оголошеннями в найбільших американських щоденниках, жидівська антиукраїнська пропаґанда далі розвивається.

Доказом її це останнє платне оголошення Жидівсько-американської федерації, яка апелює до щедрости жидів, подаючи коротку розповідь 16-літнього жида із Харкова, який завдяки цій організації живе тепер щасливо в Ізраїлі. Він розповідає, як молився в божниці Харкова та слухав антижидівських кличів мешканців, які відтак його заатакували. Це оголошення повторяється в щоденній американській пресі та в популярних радіостанціях.

Про інші прояви такої пропаганди подає у своїх статтях в „Українському Тижневику" д-р Мирон Куропась, який активно працює в обороні української чести, під егідою Українсько-Американського Комітету Справедливости та цей комітет дав вже окрему нагороду для М. Сейфера за його журналістичний брак справедливости. З інформацій М. Куропаса довідуємося, що жидівська пропаганда використала міжнародну сателітну радіопрограму в дні 2-го квітня між студіо Парамут і Москвою. Програма мала клич: „Поможіть нашим людям знати" і була присвячена представленні небезпек, які чигають на 1,5 мільйона жидів через зростаючий антисемітизм в країнах СНД. В авдиції брали участь такі відомі особи як віцепрезидент ЗСА Ал Ґор, Сімон Візенталь, відомий із своєї праці для викриття нацистів, а Президент Билл Клінтон прислав привітання. Програма була інпірована Ірвіном Кацовом з Монтреалю для збірання грошей на жидівський фонд в Єрусалимі. У цій акції мають великий голос представники еміграції жидів до ЗСА, які для здобуття прихильности подають тепер нові вістки про будімто інспіровані українцями протижидівські виступи в Україні, як ось, наприклад, нібито плянове знищення синагоги в Кременчуку у квітні, яке, як стверджив М. Куропась, не було антижидівським актом, бо ця синагога була лише приміщена в будинку, що погорів. Там були теж інші установи.

Розуміється, одним випадком вогню не можна виправдувати зросту антисемітизму, але все залежить від наміру тих, що бажають тепер кинути тінь на українсько-жидівські стосунки, які є в Україні бездоганні, що стверджують безсторонні жидівські чинники.

Але нагінка не кінчається на таких фактах, бо ось, пише М. Куропась, що в щоденнику „Чікаго Сан-Таймс" з 24-го квітня Джей Бушінскі подає інформацію про те, що тепер Світовий жидівський конгрес, Б, най Бріт і Жидівська агенція в Ізраїлі вимагають відшкодування за знищення жидів та їхніх власностей від держав, що належали раніше до СССР, або були під їхнім впливом у сумі більйонів долярів. Ці жидівські організації створили Світову жидівську організацію повернення власностей, яка тепер різними способами старається здобути відшкодування від тих держав, що на їхню думку неправильно „загарбали" жидівське майно, а при тому вони були пронацистсько наставлені. У тих намаганнях жидівської організації допомагають американські політики, які уважають, що треба повернути усі добра, які загарблено в часі війни чи то німецькими чи совєтськими властями, але досі крім жидів ніхто за це не впоминався. Як тепер буде вимога такого повернення виглядати в Україні — побачимо в майбутньому і треба на кожному можливому місці підкреслювати, що жиди не можуть вимагати відшкодування від таких жертв нацистського чи совєтського режиму, якими були українці, що можна історично доказати, — пише д-р Куропась.

ФОНД СОРОСА „ВІДРОДЖЕННЯ" ДОПОМАГАЄ УКРАЇНІ

Київ(УНІАР). — Тут у вівторок, 2-го травня, у Маріїнському палаці відбулася пресова конференція, присвячена п'ятій річниці діяльности міжнародного фонду "Відродження", співзасновником якого є відомий американський філантроп Джордж Сорос. Участь у пресовій конференції взяли голова міжнародного фонду "Відродження" Богдан Гаврилишин, член виконавчого комітету фонду Богдан Кравченко та генеральний директор Богдан Будзан.

На запитання журналістів, чи не краще навчити наших урядовців робити гроші, ніж вкладати їх в різноманітні неприбуткові фундації, Дж. Сорос відповів: "Дуже важливо навчити людей в Уряді не робити грошей".

На пресовій конференції повідомлено, що у 1990–94 роках загальні витрати фонду на фінансування різноманітних проєктів зросли з 500,000 дол. до 12.4 міл. дол. Передбачається, що у 1995 році ця сума має сягнути 16.4 міл. дол. Однак, зазначив Дж. Сорос, на сьогодні фонд має тільки 25 відс. від загальної вартости програм і надавати допомогу безконечно він не може, тому, для продовження наукових програм, фонд намагається отримати підтримку з інших джерел. Дж. Сорос звернувся до Уряду України із закликом зробити відповідний внесок. В майбутньому фінансову підтримку фондові має надати і Уряд ЗСА. Відбулися також консультації з керівниками Европейського банку реконструкції і розвитку (ЕБРР) та Міжнародної фінансової корпорації (МФК) щодо створення в Україні одного або кількох інвестиційних фондів. Прибутки від їхньої діяльности могли б скеровуватися на фінансування програм Міжнародного фонду "Відродження".

Філантроп зазначив, що покладає великі надії на реформи в Україні та що міжнародна спільнота нарешті почала допомагати українській державі. Відзначив він і деякі неґативні моменти. Наприклад, що за емісією в Україні здійснюється тверда контроля, а за виконанням бюджету ні, принаймні недостатньо. За словами Дж. Сороса, в Україні його діяльність оцінюється позитивно у всіх регіонах, а в Росії переважає неґативне ставлення. Фонд діє не лише в Києві, але і в інших областях України. Дніпропетровський відділ почав працювати в липні 1993 року і його діяльність поширюється на Запорізьку та Кіровоградську області. Донецький відділ створився у 1991 році і діє також на Луганщині. Кримський відділ працює від 1993 року. Львівський від 1991 і його діяльність поширюється на Волинську, Закарпатську, Івано-Франківську, Рівненську, Тернопільську та Чернівецьку області. Одеський реґіональний відділ започатковано наприкінці 1992 року й він поширює свою діяльність на Миколаївську і Херсонську області. Харківський відділ заснований у 1991 році й поширює свою діяльність на Полтавську й Сумську області.

(Закінчення на стор. 3)

Відбувся конґрес антифашистів

Київ(УНІАР).— Тут 28-го квітня в Українському Домі відбулися заключне засідання міжнародного конгресу "За світ без екстремізму і фашизму". Заступник голови організаційного комітету Олександер Шлаєн сказав, що для його проведення Київ обрано не випадково: Бабин Яр, Сирець, Жовтневий палац та і все місто було фактично велетенським табором смерти. У світі нині знову велика небезпека фашизму й екстремізму, важко на карті знайти місце, де не лилася б кров і людям треба збиратися й вирішувати як покласти цьому край.

Виконуючий обов'язки віцепрем'єр-міністра з гуманітарних питань Іван Курас на відкритті конгресу 26-го квітня сказав, що Україна є найбільш стабільною державою на теренах колишнього СССР і може цілком пишатися тим, що з моменту розпаду СССР не було зафіксовано жодних проявів екстремізму та фашизму. Серед досягнень українського Уряду Курас відзначив демографічне та економічне зростання кримськотатарського народу в Автономній Республіці Крим.

В процесі праці конґресу виявилося небажання декого з присутніх ставати на шлях взаємопорозуміння і толерантности. Особливо, коли виникло питання мов, на які перекладатимуться виступи. Пропонувалися англійська та російська, а для державної мови України місця не знайшлося, хоч українські делеґати неодноразово намагалися привернути до цього увагу присутніх. Дальший перебіг засідань та виступи засвідчили, що представники різних політичних напрямків не зовсім однаково розуміють терміни "екстремізм" та "фашизм".

За словами професора Пірейського університету (Греція) Петроса Дуцкоса, треба пам'ятати визначення війни і миру, які дав ще Геродот: "Доки триває війна, батьки ховають своїх дітей. Доки триває мир, діти ховають своїх батьків".

(Закінчення на стор. 3)

Існують сумніви щодо поїздки Б. Клінтона

Вашінгтон. — На думку більшости західніх спостерігачів, теперішня візита американського президента Билла Клінтона до Москви буде відрізнятися від попередніх передусім тим, що на цей раз сторони не зможуть уникнути незгод і суперечок.

Як відомо, в Білому Домі панує наставлення, що президент Б. Клінтон добре зробив, прийнявши рішення поїхати в Росію на святкування 50-річчя перемоги над Німеччиною. Першим прихильником цього рішення є віцепрезидент Ал Ґор. Він вважає, що від цієї візити залежатиме, як будуть складатися взаємини між ЗСА і Росією у період після холодної війни.

А. Ґор сказав з цього приводу, що за перемогу над Німеччиною совєтська армія заплатила у сто разів більшу ціну, ніж американська, при цьому віцепрезидент не взяв до уваги, що Другу світову війну спричинив не сам Гітлер, але й не в меншій мірі Сталін: обидва ці агресори в 1939 році домовилися про поділ світу.

Американські політичні експерти підкреслюють, що президент Б. Клінтон вибрав для відвідин Росії не найкращий час, оскільки не можна відвернутися від чеченської теми. Чарлз Фейрбенк, професор з Інституту міжнародних стосунків імені Джонса Гопкінса, нагадує, що „Єльцин вбив у Чечні майже 35,000 чеченців, переважно мирних мешканців, а Клінтон своєю візитою у Москву ніби благословляє порушення росіянами прав людини в Чечні".

Ч. Фейрбенк радить Б. Клінтонові однозначно висловитися проти російської агресії в Чечні, а також зайняти тверде становище в питанні збільшення НАТО.

Братський конґрес Ню Джерзі проводить конкурс

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Братський конгрес стейту Ню Джерзі проведе програму нагород за осяги молоді на своїй річній конвенції 13-го жовтня 1995 року в готелі Шовбовт і Касіно в Атлантік Сіті, Н. Дж.

Програма винагород молоді є щорічним конкурсом, відкритим теж для членів Українського Народного Союзу, які є студентами середніх або вищих шкіл. Признання нагород буде базоване на таких досягненнях: успіх у навчанні і шкільній діяльності — 60 відсотків, громадська діяльність — 20 відсотків, братська та інша надобов'язкова діяльність — 20 відсотків.

Конкурс буде проведений у двох вікових групах: перша — для учнів середньої школи у віці 14–16 і друга для студентів університетів у віці 17 і вище.

Кожний переможець отримає грошову нагороду в сумі 200 дол. та трофей, які будуть вручені на конвенції Братського конгресу.

Всі зацікавлені взяти участь у конкурсі можуть отримати формуляри конкурсу в Українському Народному Союзі від координатора братської діяльности УНС Андрія Воробця: UNA, c/o A. Worobec, 30 Montgomery St. 3rd fl., Jersey Sity, N. J. 07303; тел.: (201) 451–2200. Реченець для зголошення є 15-го серпня 1995 року.

У СВІТІ

НА ПРЕСОВІЙ конференції в Буенос Айресі президент Карльос Менем сказав, що Арґентина приєднається до запровадженого Вашінґтоном ембарґа на торгівлю з Іраном, якщо буде підтверджено причетність Теграну до терористичних акцій в Буенос Айресі 17-го березня 1992 року і 16-го липня 1994 року. Відомо, що арґентинські правоохоронні органи висунули версію участи іранських дипломатів в організації згаданих акцій, однак не знайшли достатніх доказів. Тепер державний секретар ЗСА Воррен Кристофер дав до зрозуміння, що Вашінґтон має підстави звинувачувати іранських керівників у сприянні міжнародному терроризмові.

ПІСЛЯ ДВОХ ДНІВ успішного наступу на укріплення сербів хорватські урядові війська відбили і взяли під свою контролю території, захоплені сербами ще на початку війни, три роки тому. Понад 600 сербів здалися в полон. Хорвати втримують дорогу на Беоґрад. Однак серби, мстячись за поразку, продовжують обстрілювати з ракет Заґреб, хорватську столицю. Боснійські серби цими днями затримали чотирьох співробітників ООН, звинувативши їх у шпигунстві.

СТАЛИ ВІДОМИМИ останні висліди проведеного 29-го квітня в Казахстані загальнонародного референдуму щодо продовження до 1-го грудня часу уповноважень президента країни Нурсултана Назарбаєва. Під час голосування 95,46 відсотка громадян Казахстану висловилися за продовження уповноважень, і лише 3,76 відсотка — проти.

ЗГІДНО З ВИСЛІДАМИ опитувань, 43 відсотки росіян вважають, що в Росії невдовзі можуть прийти до влади крайні політичні сили, які в останній час вже не приховують своїх фашистських поглядів. Наприклад, лідер Національного фронту Ілля Лазаренков пише:„Расова місія нашої нації полягає не тільки в тому, щоб зберегти себе, але й у тому, щоб визволити інші білі народи від жидо-масонського гніту... Ми здійснимо повне злиття партії і держави, партія буде тільки одна — наша, нацистська... Заради здоров'я нації можна й 30 відсотків населення знищити... Наша місія ширша, ніж врятування Росії від Єльцина чи від демократів. Наша мета — запровадити расовий порядок на планеті".

ФІНАЛЬНИЙ ПОЄДИНОК між індійцем Анандом і українцем Василем Іванчуком під час московського шахового Ґран-прі закінчився блискучою перемогою українського ґросмайстра. Як визнають найавторитетніші шахові експерти, В. Іванчук належить до найбільш творчих шахістів сучасности, який, як мало хто в історії шахів, володіє універсальним стилем гри. Останнім часом Василь здобув перше місце на супертурнірі шахових зірок в Лінаресі, Еспанія, третє — в Ризі, Латвія, і в Монако, і знову перше в Москві. Наступний турнір Ґран-прі відбудеться в Ню Йорку в середині червня ц. р.

ТЕГРАН НЕ БОЇТЬСЯ САНКЦІЙ

Тегран, Іран. — В іранській столиці оприлюднено заяву президента країни Алі Акбара Гашемі-Рафсан-джані, яка засвідчує, що намір Вашінґтону запровадити антиіранські санкції не викликав занепокоєння в ісламській республіці Іран, „тому що іранська держава має достатній економічний і науково-технічний потенціял". Президент Рафсанджані підкреслив, що американське ембарґо „не виштовхне Іран з нафтових ринків, бо світ гостро потребує нафти" і саме ця обставина прирікає „змову ЗСА проти Ірану на поразку".

Духовний лідер мусульманської громади Ірану аятолла Сеєд Алі Гаменеї, виступаючи в радіо, запевнив, що рішення президента Билла Клінтона запровадити нові санкції проти Ірану „лише зміцнить революційний дух і волю іранської нації, щоб протистояти підступам З'єднаних Стейтів Америки".

Аятолла Гаменеї нагадав, що всі попередні санкції проти Ірану закінчувалися не тими вислідами, яких бажав Вашінґтон, а цілком протилежними, а тим часом „ісламська республіка домоглася того, що військова промисловість самостійно виготовляє найсучаснішу зброю". Аятолла Гаменеї, який, згідно з конституцією, є вищою офіційною особою в державі, намагався переконати іранців, що „країни світу не вірять антиіранській пропаґанді ЗСА".

КИЇВ.— Европейський Союз за спеціяльно підготовленими програмами розпочав фінансування 33-ох проєктів в Державному комітеті атомної енергетики України на загальну суму 35 мільйонів екю, з яких 17 мільйонів піде на постачання устаткування для АЕС. За словами виконавчого секретаря Українського ядерного товариства Сергія Барабаша, допомога спрямована, насамперед, на підвищення ядерної безпеки діючих енерго бльоків. На Південноукраїнській АЕС передбачаються інспектування корпусу реактора, рівня та витрат води в пароґенераторах тощо. Перевірки будуть також на Рівненській і Запорізький Атомних станціях.

ЧЕРНІГІВ.— На власній присадибній ділянці один з мешканців міста знайшов вісім артилерійських стрілів і дві міни сучасного виробництва. Викликані фахівці вжили заходів для їх знешкодження.

КИЇВ. — Директор Республіканського цетру сертифікаційної приватизації Богдан Буца повідомив, що відкриттям у Криму 26-го квітня завершилося створення мережі подібних центрів в Україні. Центри згодом будуть комп'ютеризовані й сприятимуть пожвавленню отримання громадянами приватизаційних сертифікатів.

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА В СІТОН ГОЛЛ

Савт Орендж, Н. Дж. — В ґалерії нової університетської бібліотеки Сітон Голл університету проходить від 20-го березня до 28-го травня виставка українського народного мистецтва. До участи запрошений Український Музей Ню Йорку, який показує із своїх збірок українські вишивки, мистецькі вироби, а крім того буде показ писання писанок і розмальовування керамічних виробів. Виставка є відкрита кожного дня між 9-ою ранку і 4-ою по полудні. В суботу, 13-го травня, від год. 1-ої до 4-ої по полудні школа влаштовує прийняття для відвідувачів. Ґалерія знаходиться при 400 Савт Орендж авеню.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ У СЕРЕДУ, 3-ГО травня, розглянув і значно поширив можливості законопроєкту, котрий має на меті зменшити суми відшкодовання, наділені лавами присяжних у цивільних судових розправах. Одначе ця акція зі сторони Сенату на думку аналітиків є такою широкою, що може взагалі зупинити намагання поправити існуючу систему цивільних судових розправ.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМИ опитами проведеними щоденником „Ню Йорк Таймс", велика кількість жителів міста Ню Йорку не є надто вдоволені з новообраного республіканського губернатора Джорджа Патакі. На їхню думку він заскоро взявся за зменшування видатків стейтового Уряду, а це може відбитися на якості їхнього життєвого рівня. Дж. Патакі взявся серйозно за справу зменшити залежність громадян стейту на існуючі допомогові програми, а це не доподоби тим, які з них користають десятиліттями.

ТОМУ 50 РОКІВ У ЗСА знесено групові праці закованих в,язнів на таких публічних проєктах як будова і поправка доріг, у каменоломнях, порядкування стейтових парків і придорожного прибирання, бо критики уважали це неґуманністю. Одначе останнім часом південні стейти країни почали, не зважаючи на критику лібералів, знову практикувати такі засоби затруднення в'язнів, щоб у цей спосіб знеохотити багатьох коїти злочини та бути судженими на роки ув'язнення. Теперішні тюрми під впливом ліберальних оборонців людських і громадських прав дійшли до таких вигод, що мало відрізняються від власних домів в'язнів, а у багатьох випадках є набагато кращими. Тепер, як перед злочинцем виникне можливість бути ув'язненим і працювати 12 годин денно, в таких групах скованих придорожних робітників, то є можливість, що він подумає двічі поки скоїть злочин.

У СЕРЕДУ, 3-ГО ТРАВНЯ, Сенатська комісія для справ розвідки одноголосно схвалила пропонувати кандидатуру Джана Дойча на становище директора Сі-Ай-Ей. Дж. Дойч здобув собі загальне признання на сенатських зізнаннях у справі його кандидатури своєю заявою-обіцянкою переоновити всю аґенцію та звільнити деяких з її головних керівників. Бо останнім часом ця аґенція мала цілий ряд невдач і скандалів, які дуже захитали престижем цієї колись могутньої установи.

ОСКАРЖЕНИЙ У ПРИЧЕТНОСТІ до вибуху в Оклагома Сіті Тимоті МекВей відмовився від адвокатів, що їх для його оборони заангажувала його сестра Дженніфер, Т. МекВей, який взагалі відмовляється говорити з слідчими, подав офіційне повідомлення до суду в цій справі. Адвокати Брент Лідке та Пол Лунд, обидва з Гюстону, Тек., не надто вдоволені таким ходом подій, а зокрема Б. Лідке, котрий сказав що підсудним маніпулює група судом для нього призначених оборонців.

Д-р В. Лучків переобраний на голову Округи УНС в Ню Йорку

Ню Йорк (в. г. л.). — Загальні збори Нюйоркської Округи Українського Народного Союзу відбулися цього року в домівці Т-ва „Самопоміч" у п'ятницю, 17-го лютого. Уряд УНСоюзу заступали мґр Уляна Дячук, предсідник, Олесь Благітка, касир, мґр Іван Винник, контролер, і Марія Душник, почесний член уряду.

Збори відкрив голова Округи д-р Василь Лучків. Після привітання гостей і присутніх подав порядок нарад. З однією малою поправкою його прийнято одноголосно. Присутні вибрали Президію в такому складі: мґр І. Винник, голова, і Надя Савчук, секретар. Також затверджено Номінаційну комісію, до котрої увійшли: Іван Хома, голова, Зеновія Зарицька і Юрій Костів, члени. Переглянувши листу присутніх, предсідник зборів ствердив їх правосильність. Опісля Н. Савчук прочитала протокол із минулорічних Загальних зборів, який прийнято із малими поправками.

Д-р В. Лучків

За працю Округи звітували голова д-р В. Лучків і касир І. Хома. Голова Округи підкреслив, що найбільшою імпрезою року було святкування 100-ліття УНСоюзу, яке відбулося 20-го лютого 1994 року. Святкування почались Службою Божою в церкві св. Юра, а опісля члени Округи, разом із українською громадою метрополітального Ню Йорку, подались до УНДому на ювілейний полуденок-бенкет з відповідною програмою. Святкування відкрила Варка Бачинська, голова Ювілейного комітету, а голова Округи д-р В. Лучків виголосив привітальне слово. Мґр Уляна Дячук, предсідник УНСоюзу, була головним промовцем, а д-р Ярослав Падох мав „Слово про нюйоркську Округу". Під час бенкету відзначено секретарів відділів Округи. Мистецьку частину виповнив вокальний ансамбль „Ластівка". Другою важною подією була 33-тя Конвенція УНСоюзу.

Округа придбала 89 нових членів, забезпечених на 714.000 дол. із пересічним забезпеченням на 8,000 дол. Округа виконала назначену квоту на 59 відсотків. Першуном Округи була В. Бачинська (184-ий Відділ), яка приєднала 12 членів, а І. Пригода (200-ий Відділ) — 10 членів, М. Кульчицька (8-ий Відділ) і О. Літепло (361-ий Відділ) — по вісім членів, М. Душник (293-ий Відділ) і Е. Мілянич (450-ий Відділ) — по п'ять членів, М. Климишин (5-ий Відділ) і Ю. Юрків (130-ий Відділ) — по чотири члени, І. Хома (293-ий Відділ), М. Григорович (489-ий Відділ), М. Рейнарович (158-ий Відділ), І. Сєрант (86-ий Відділ) і З. Зарицька (3327-ий Відділ) — по три члени, М. Халявич (6-ий Відділ), М. Юзенів і О. Лопатинський (194-ий Відділ), Б. Шморгай (205-ий Відділ) — по два члени. По одному членові приєднали: К. Безкоровайний (256-ий Відділ), Б. Чупа (325-ий Відділ), Н. Демчур (204-ий Відділ), В. Лучків (16-ий Відділ), А. Сміт-Н. (200-ий Відділ) і М. Залінський (204-ий Відділ).

Округа взяла участь в організаційних нарадах УНСоюзу і була заступлена на ювілейних святкуваннях 100-ліття УНСоюзу округами в Ню Джерзі. Голова подякував В. Бачинській і її ювілейному комітетові, до

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Кому потрібне культурне життя у діяспорі?

Прикро стверджувати, що саме від часу, коли ми врешті після стількох терпінь і років займанщини здобули без одного пострілу свою незалежну державу, наше культурне життя в діяспорі, що процвітало від часу переселення тисячів українців-втікачів і політичних еміґрантів після Другої світової війни до заморських країн, почало поволі, поступово, але послідовно завмирати.

Спершу здавалося, що виміна і взаємне пізнання зі світочами культурного життя як тут, так і в Україні, може саме додати до посилення культурного розвитку та дати новий, свіжий струмінь у кожній ділянці. Однак так чомусь не сталося і на це напевно склалося багато оправдуючих чинників. В Україні економічна криза, що в останні два роки зросла, а не зменшилася, викликує тепер особливу настанову в її мешканців, які, борючись з труднощами щоденного життя, стали байдужими до всіх проявів культурного життя, хоча все ще є певна кількість наших активних громадян, що борсаються із скромними можливостями проявити себе у різних ділянках культурної творчости або її пропаґувати.

І як пише молода поетка Наталка Поклад у своєму промовистому вірші „На погреб української культури", „нема кому бити на сполох, бо всім бариші, бариші..."

В діяспорі, здається, немов ціла енерґія, усі можливості як фінансові, так і виявів суспільного життя перелялися на українську землю, а тут залишилася посуха і пустка. Раз-у-раз читаємо, як завмирає одна за одною організація, щораз менше імпрез і щораз менше тих, які їх відвідували б. Правда, цей вогонь, який силоміць підтримували ті, що залишили батьківщину вже свідомими людьми, мусів за правом природи поґаснути. Але саме ця перша найстарша вікова ґенерація, яка гордилася тим, що вона політична еміґрація високого інтеліґентного ступеня, вміла якось підтримувати і втримати впродовж сорока років культурний стандарт української діяспори. Пригадаймо ті не так давні роки, коли щотижня відбувалися високоякісні культурні імпрези, авторські вечори прозаїків і поетів, художні виставки, концерти, академії з приводу національних чи інших річниць. Пригадаймо, скільки суботніх шкіл тоді постало, скільки літніх осель закуплено із скромних датків, скільки збудовано церков та народних домів. І якось був у цих людей час і на важку в нових обставинах та з чужою мовою працю, і на добровільну неплатну ніколи громадську працю, і на творчість, і на науку. Що тримало цю ґенерацію в такій енерґії? Чи надія на повернення в Україну, чи тільки туга за нею? Що давало поштовх до писання, до творчости малярської чи музичної, що дозволяло бути учасником усіх цих культурних проявів?

Але кілька років тому, коли з цієї ґенерації залишилися тільки одиниці, не було і немає охочих їх заступити. Молодші покоління, не зацікавленні такого роду активністю, стали добрими фахівцями, ремісниками своїх високоспеціялізаційних завдань, але українська культура, українське суспільне життя їх зовсім не притягає. Ті з них, що мають ще чуттєве відношення до України, винесене з родинного дому або з молодечих організацій, відвідують Україну. Але звичайно ці відвідини зв'язані або з родинними чи товариськими зв'язками, або з професійними. Рідко йдеться в них про плекання чи поміч у розвитку культурного життя, байдуже в літературі чи мистецтві. Окремі представники того життя з України проте відвідують часто діяспору і тут шукають підтримки, вияву, можливостей. Як скупий, однак, вони в загальному знаходять відгук і як мало зацікавлення у нашій громаді до того. Навіть бракує тепер вже організацій, які раніше були промоторами культурних імпрез, бо вони перестали діяти чи себе розв'язали. Отже немає кому підготовляти і немає до кого говорити. Чи справді вистачає діяспорним українцям лише політично-патріотична фразеологія? Чи може вона заступити вияви культури? А все ж політичні зібрання чи відвідання політичних діячів мають ще тут сяк-так відгук і учасників. Коли йдеться про літературну доповідь, про виставку мистецьку чи навіть концерт — слухачів щораз менше, а їхній вік звичайно далеко не молодий. Якось ми не прищепили в молодших потреби плекання української культури та зацікавлення нею, бо, ідучи по лінії найменшого опору, їм легше сидіти за телевізором та слухати, чи О. Джей Симпсон таки справді вбив свою жінку та її приятеля, ніж відвідувати скромні наші приміщення та слухати нецікавої для тих молодих програми.

Петро Грицак

ВІЙНА ПРАПОРІВ

Для відродженої самостійної і суверенної України національна символіка — тризуб, синьо-жовтий прапор, гимн „Ще не вмерла" — мають унікальне, емоційне значення. Вони показують перед світом нашу віру в теперішнє завдання України — засяяти „в народів вольних колі", як сказав у своєму „Мойсеї" І. Франко. Письменник-патріот сто років тому твердив: „...а ми крикнем Ще не вмерла, Ще не вмерла і не вмре!" Тому ми з великим жалем нотуємо, що цілком недавно в російському парляменті депутат Н. Лисенко публічно зневажив український прапор. Спікер української Верховної Ради відмовився на той випадок зареаґувати офіційно. Тому дійшло до спонтанної, характеристичної реакції на ту подію у Верховній Раді зі сторони трьох українських парляментаристів — О. Вітовича, Я. Ільясевича і Ю. Тими, які розірвали російський трикольоровий прапор.

Виглядає, однак, що московська подія і „війна прапорів" не є цілком випадковими. Вночі з 11-го на 12-те квітня 1995 року в білоруському парляменті дійшло до брутальної конфронтації між голодуючими депутатами й міліцією. Вона на наказ президента Білорусі А. Лукашенка вимагала негайного залишення будинку у зв'язку з „можливим бомбовим замахом" на парлямент. Тут йшлося про голодівку проти референдуму, який хоче провести президент відносно зміни біло-червоно-білого білоруського, тепер обов'язкового прапора, та впровадження російської мови як офіційної і зміцнення влади президента взагалі. Нам відомо, що в українській Верховній Раді вже не раз комуністичні депутати (включно з О. Морозом) згадували про конечність зміни їм нелюбої теперішньої української символіки. Сам Президент Кучма відверто говорив у своїй інавґураційній промові про потребу запровадження російської мови як офіційної. Ця справа на якийсь час затихла, але, як подають газети, Президент почав згадувати про нову можливість впровадження російської мови — тим разом „знизу". Під цим можна розуміти звичайну суґестію, щоб попросту перейти спонтанно до російської мови урядування, подібно як це ще донедавна робили „пляново" большевицькі бюрократи в імені „злиття мов". Як ми чули, це навіть вже сталося... Де? В самому Міністерстві Освіти України у Києві з ініціятиви заступника міністра Ю. Бугая, а не, скажімо, в Донецьку чи Криму, як можна було сподіватися. Як не як, але саме Міністерство Освіти України повинно б бути в перших рядах серед державних інституцій, які подають добрий приклад щодо вживання української мови та її плекання. Але, видно, заступник міністра вважає, що це не є його обов'язок і не принесе користи для його кар'єри!

Все це виглядає, включно із подіями в Білорусі, на сконцентровану акцію політично-бюрократичного тиску на Україну. В ній беруть участь, правдоподібно, кола, зв'язані з російськими мафіозно-націоналістичними чинниками, російською розвідкою та пресою й телебаченням. Усі вони, як виглядає, мають, на їх думку, широке поле до попису в Україні та Білорусі, використовуючи складну енерґетичну ситуацію й певні труднощі, які має місцева влада. Рівночасно ведеться широка пропаґанда проти української мови, яка, хоч є урядовою на Україні, не має жодного практичного статусу й державної підтримки в Російській Федерації. Особливо активно виступає проти української мови А. Солженіцин. Він завжди старається зробити враження, що виступає як приятель українців (з такими приятелями нам не треба ворогів), але жонґлює тими самими застарілими арґументами як неграмотні галицькі москвофіли 150 років тому. Це є головно невідрізнення між значеннями „руський", „русин" (як колись себе звали українці в Галичині) та „русский" і „російський". Ті поняття (чи радше брак їх правильного зрозуміння) успішно використовувала російська дипломатія й розвідка в Галичині і Америці. Тут оцінюється, що може 50 відс. українських „старих іміґрантів" в Америці втрачено для української справи через неясність тої семантики. Додаткові комплікації слідують, коли доводиться вживати англійську мову, між поняттями Russian, Ruthenian і Ukrainian, які Солженіцин зручно використовує у своїх англомовних публікаціях.

Росіяни не дають за виграну, що їх імперія розлетілася та ніколи вже не повернеться. Тому ведуть акції на дипломатичному полі, погрожуючи неприємними наслідками у випадку поширення НАТО (Козирєв і Ґрачов, наприклад). Така поведінка, видається, інспірує вислідки „думаючих танків (think tanks) та опінію частини американської преси. Ось 18-го квітня в передовій статті „Ню Йорк Таймсу" М. Лінд говорить відверто про потребу ліквідації НАТО, збереження цілости Росії та крутого повороту головних заінтересувань Америки від Европи до сходу, до поліпшення відносин з Китаєм і т.д. Взагалі, тісніші зв'язки з Китаєм — це нічого нового, бо це був улюблений коник президента Рузвелта, який думав про Китай як про великодержаву майбутнього, члена „великої чвірки", що мала керувати цілим світом. Ці переконання були настільки сильні, що буквально „останні подриги" президента, під вечір перед своєю смертю 12-го квітня 1945 року, були проведені на дискусії т.зв. „Пляну Морґентава". Той плян мав за завдання раз і назавжди знищити Німеччину „так, щоб вона ніколи не могла більше відбудуватися", каже син автора пляну Г. Морґентав III, також у передовій „Ню Йорк Таймсу" 12-го квітня. Для українців є цікавим, що властивим автором того цілого пляну був близький підвладний Морґентава, Г. Декстер Вайт, що виявився пізніше большевицьким шпигуном. Його завданням було, як видається, „пускати муху" у вухо президента та схиляти його до нераціональних актів, потенціяльно корисних для Москви. Два тижні після смерти Рузвелта „Плян Морґентава" був відкинений президентом Труманом як шкідливий для інтересів Америки. Це сталося на превеликий жаль тих чинників, які також уважають, що недотримання всіх ялтинських умов довело потім до „холодної війни", а сам Г.Д. Вайт став жертвою антикомуністичної гістерії.

З вищенаведеного видно, як інтенсивно Москва намагалася й далі намагається вибороти в Америці для себе корисну опінію й інспірувати усякі, найбільш рафіновані, форми тиску на молоду українську державу. Це щоб тільки там не допустити до якоїсь стабілізації, але також каламутити воду повідомленнями про непорядки, корупцію, виступи анархістично настроєних антисоціяльних груп, утиски меншин. Це починається від неприхильних статтей в російських часописах і на телебаченні, які згодом проникають (як ніби об'єктивні) до звітів американських „танків думання" та репортерів. Ми знаємо, що їх тон досить різко змінився яких півтора року тому. Згадаймо про неприхильні передачі на телебаченні.

Тут автор пригадує собі дискусії про оказійні, часом дуже неприємні для українців виступи американської преси, які він мав із проф. Грановським 40 років тому. Він сказав тоді, що, на його думку, прямі протести взагалі нічого не поможуть, але виступи українців у всяких професіональних організаціях та особисті контакти (які є взагалі дуже важливі в американському житті) слід використовувати. Такі контакти напевне піднесуть зрозуміння до української справи серед американської публіки. Це все було сказане в часи, коли ще було досить популярним серед провідних американських академіків, спеціялістів зі справ Східньої Европи, порівнювати Україну до Пенсильванії. Значний поступ, однак, зроблено в тих справах! Світ знає, що Україна вже є самостійною сьогодні. Якщо престиж та сила української держави утримаються, втратять свою силу і значення ті напасти, що їх маємо нині.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про потребу сумних і радісних новин

Сумною цього року була Провідна Неділя на українському цвинтарі св. Андрія, де так соборно і дружньо лежать поруч і українці православного віровизнання, що є там господарями, і католики.

І так дружньо приїздять до них у Проводи з усіх усюдів сходу ЗСА, щоб пом'янути своїх близьких, відвідати їхні гроби і помолитися за спокій їхніх душ. Якось звичним буває у ту неділю тепле весняне сонце, що зігріває серця відвідувачів, але тим разом холодний вітер і дощ ніяк не давали настрою, хіба більше суму. А людей було, як звичайно, багато і вони, наперекір негоді, ішли поміж гробами по червоній, роз-битій дощем, так характеристичній для Бавнд Бруку землі, старалися як могли прикрасити і опорядити гроби своїх близьких, а вітер з дощем носив по цвинтарі „Вічную пам'ять".

Однак неласкава погода не перешкоджала вітанням, розмовам і зустрічам давно небачених знайомих, що хвилями заливали простору залю Культурного Центру, де можна було погрітися, висушитися, попоїсти і оглянути розкладений на столах різноманітний ярмарковий крам, що, як і кожного року, пишався українськими книжками, писанками, мистецькими виробами і численними музичними та відеострічками.

І там, власне, як і на мокрих стежках кладовища, нас зупиняли знайомі одним і тим самим питанням: „Чи це правда, що „Свобода" незабаром вже не буде щоденником? Чи дійсно щось таке може статися саме тепер, після сто років її існування?"

А далі запитуючі відразу ставили ще одне питання, яке насувало це місце розмови, а настрій дня наводив на думку: „Як тоді і коли будуть нам сповіщати про смерть та місце і час похования, коли не буде вже щоденника, та як довідатися про Панахиду, а про похорон будемо знати вже пост фактум? Чи знайомі та громада будуть довідуватися про ці сумні новини так пізно, що не буде вже можливости віддати померлому останню прислугу? Як це таке можливе???"

Немов у відповідь на те, десь у кутку залі збиралися ті, які були готові підписати петицію до УНСоюзу про те, щоб „Свобода" виходила як досі, як вже 75 років. Адже це єдиний український щоденник у діяспорі — чи і йому буде „Вічная пам'ять"?

А щоб таке не сталося, люди підписували того листа до УНС, якого виготовила відома у нашій громаді активістка.

Але у збуджених розмовах і щирому здивуванні бриніло побоювання, що таке може статися. У всіх на устах були не лише сумні арґументи, які підходили до місця і часу. Тут також говорилося про конечну потребу у нашій спільноті повідомляти так само про радісні та приємні події. Бож як тут можна буде притягнути публіку, викликати у неї зацікавлення, коли не буде завчасу проголошена кожна культурна імпреза і можна буде про час, місце і її культурно-мистецьк вартість прочитати в газеті? Правда, американська пошта не сприяє в тому, щоб наш щоденник приходив реґулярно до кожної української хати, але коли він вже тільки появиться на полицях наших крамниць у Ню Йорку того самого дня, що друкується, то вже вістка про кожну сумну чи приємну подію розходиться серед громади без допомоги пошти. А тепер, коли приїжджає стільки гостей з України, які будуть їхні зустрічі з громадою? Адже ж їхні доповіді чи концерти відбуваються не лише в суботу—неділю, але також у будні дні. Як сумно буде їм, коли залі на їхніх виступах будуть світити пусткою, бо не буде можливости через щоденну пресу повідомити про них завчасу? Хіба будемо змушені звертатися до „Нового Русского Слова", щоб помагало нам в цій проблемі".

Ось такі то міркування почули ми від наших громадян і у всіх було збентеження, що таке може статися. Скільки з молодшого покоління завжди підкреслює, що спершу в нашій газеті відкривають третю сторінку, щоб побачити „хто вмер", але і яка забава, яка цікава імпреза відбудеться найближчими днями. Тепер, однак, ми відчули занепокоєння про долю „Свободи" і від них, і від старших, для яких вона — найважливіший і найбільш тривалий контакт з українським словом і світом, і від тих, що недавно приєдналися до нас і тільки її можуть читати. Для них, як і для всіх сеньйорів, — це лектура, яку читають „від дошки до дошки", бо вона приносить і ці сумні і радісні новини, яких ані в радіо, ані у телевізії вони дістати не можуть, або не розуміють. А що скажуть читачі в Україні, яких вже маємо багато? 75 літ газета „Свобода" виходила щодня, наперекір усьому, навіть постійній комуністичній наґінці, а тепер, коли вона прийшла в Україну разом зі свободою, маємо їй заспівати не „Многая літа", а „Вічная пам'ять"?

О-КА

Божена Ольшанівська

АОЛПУ ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ АҐРЕСІЇ РОСІЇ В ЧЕЧНІ

„Ми протестуємо проти аґресії і нападу російських військ на нарід Чеченської Республіки", так починається лист до президента Боріса Ельцина від організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ). Далі в листі АОЛПУ протестує проти горезвісного трактування полонених і інших в'язнів, яких росіяни б'ють, тортурують, морять голодом і т.д. і просить, щоби до полонених допустити Міжнародній Червоний Хрест і дозволити принести їм гуманітарну допомогу. Також в листі пригадують, що Організація безпеки і співробітництва в Европі — сиґнатори Гельсінкської угоди — готові з поміччю, щоби полегшити переговори і довести до перемир'я між Росією і Чечнею.

В додатку до президента Єльцина, такий лист пішов до його міністрів і членів кабінету, як також до президента Клінтона і членів уряду ЗСА.

Вже від грудня 1994 Міжнародна амнестія кількакратно координувала протести шляхом „пильної акції" — масового писання листів і телеграм від сітки своїх відділів по цілому світі — на адресу російського уряду, пригадуючи йому, що аґресія проти Чечні — є порушенням міжнародних угод, які росіяни самі підписали.

В протестах є також домагання зробити невтральне дослідження брутального трактування полонених росіянами, що противиться женевській конвенції. АОЛПУ долучилася до того протесту і кількакратно вислала листи з протестами до: Президента Боріса Єльцина, Міністра Закордонних Справ Андрея Козирєва, Міністра Оборони Павла Грачова, Головного Прокурора Алєксея Ілюшенка, Міністра Внутрішніх Справ Віктора Єрина, Голови Комісії Прав Людини при уряді Росії Серґея Ковальова і Посла Росії до ЗСА Юлія Воронцова.

В додатку до свого протесту, АОЛПУ в тій самій справі долучилася до протесту конґресменів і сенаторів Конґресу ЗСА. Авторами і ініціяторами конґресового листа були: конґресмен Кристофер Смит, голова конґресової Гельсінкської комісії, конґресмен Стені Гоєр (Д-МД), а авторами сенатського листа були: сен. Алфонс Д'Амато (Р.-Н.Й), співголова Конґресової Гельсінкської комісія і сенатор Френк Лотенберґ (Д.-Н.Дж.)

Довідавшися, що члени Конґресу будуть посилати протестаційний лист, Божена Ольшанівська і Володимир Боднар зустрілися на „бріфінґу" з працівниками Конґресової Гельсінкської комісії, 27-го лютого у Вашінґтоні, в якому взяли участь шеф бюра комісії Дороті Тефт, як також і члени-дослідники комісії: Орест Дейчаківський, Джан Финерті і Рон МекНамара. Домовилися і уложили стратегію, що АОЛПУ проведе лобі до членів Палати Сенату, щоби пригадати і заохотити підписати спільний протестаційний лист до Єльцина.

В результаті домовлення, активісти АОЛПУ післали понад 235 листів, 156 факсів і відбули 80 телефонічних розмов з асистентами поодиноких членів Палати і Сенату, переконуючи і намовляючи їх прилучитися до спільного протесту. Лобі був важчий, як сподівалося, тому що це були дні сесії Конґресу ЗСА, під час яких відбувалися дебати на тему бюджету і тему війни в Чечні відсунено на задній плян.

У спільному конґресовому листі до Єльцина, який починається: „Ми, тут підписані члени Палати Репрезентантів американського Конґресу, бажаємо висловити наше глибоке затурбовання жахливим людським терпінням і руїною Чечні спричиненими діями вашого уряду", підписалися додатково до конґресменів-ініціяторів Смита і Гоєра такі конґресмени: Джан Портер, Роберт Борскі, Гелен Ченовет, Мет Салмон, Бенджамин Кардин, Майкл МекНалті, Роберт Андервуд, Вілліям Ліпінскі, Френк Паллон, Ненсі Пелозі, Герберт Бейтмен, Естебан Торез, Джан Фокс, Шерод Бравн, Джордж Бравн, Лейн Еванс, Сендер Левін, Су Келлі, Дейвид Фандербурк, Едвард Маркі, Билл Ричардсон, Синтія МекКінні, Томас Берет, Тим Ромер, Еліот Енґел, Гозе Серано, Доналд Пейн, Констанс Морелла, Лусіл Ройбал-Алард, Ніта Лові, Джералд Соломон, Луїс Слотер і Дик Зіммер.

На спільному сенатському листі, додатково до сенаторів-ініціяторів Д'Амато і Лотенберґа, підписалися такі сенатори: Джозеф Ліберман, Кані Мек, Пол Саймон, Рассел Файнґолд, Арлен Спектер, Джессі Гелмс, Спенсер Ейбрагам і Даніел Іною.

Історія Чечні є сумна і трагічна, про неї пише Тарас Шевченко у своєму „Кавказі". У XIX столітті територія Чечні була насильно прилучена до російської імперії. Не змирившися з тим, чеченці пробували стати незалежними, але по большевицькій революції їх знову насильно прилучено до совєтської імперії. У 1941 році Сталін масово вивіз чеченців на Сибір, звідки вони вернулися у 50-их роках. Репресія проти Чечні була практикована під час царської російської імперії, під час совєтської російської імперії і тепер під час „демократичної" російської імперії. Єдиний позитивний результат з трагедії Чечні є це, що нарешті світ пізнає, хто є Росія.

Президент Єльцин запевняє світ, що проблема Чечні є внутрішньою проблемою і щоби втримати Росію в однім куску, він примушений робити внутрішній порядок. Америці вигідна його політика, бо Америка бажає мати до діла з одним центром, замість з багатьма проблематичними відламками російської імперії. Єльцин кількакратно запевняв світ, що проблема Чечні вже розв'язана, військова інтервенція успішна і бої припинилися. Але реальність показує щось зовсім інше.

Помимо того, що Ґрозний (столиця) в грузах, бої продовжуються на західньополудневих периферіях і селах. Російські війська обстрілюють цивільне населення сіл Шалі і Ірґун чотириметровими ракетами, вбиваючи і поранюючи селян — жінок, старших людей, дітей, мотивуючи свою аґресію тим, що між селянами скриваються повстанці. В додатку, в таборах і в'язницях полонених трактують брутально.

Поширення інформації про Чечню можемо завдячувати самим росіянам, між іншими Єлені Боннер, Серґеєві Ковальовому, Дімітрієві Холодовому і Владіславові Лістєвому, які з різних мотивів винесли російську ганьбу в Чечні на світову арену. Найважливішу ролю в тім відіграв Серґей Ковальов, колишній політв'язень і оборонець прав людини, який, на пораду Андрея Сахарова, був вибраний до Парляменту Росії в 1991 і 1993 роках від партії Єльцина "Вибір Росії". По тім, як демократичні течії Росії дістали поразку в Парляменті проти радикалів Жириновського, він покинув свій пост парляментариста і був назначений Єльцином на головство комісії прав людини при уряді Єльцина. Така комісія була вигідна для Єльцина, щоби продемонструвати перед світом його гуманність.

Сєрґей Ковальов потрактував свою ролю і службу в комісії прав людини серйозно. Поїхавши до Чечні, він був присутній кілька тижнів під час боїв в Ґрознім, ховався у бункрах і пережив багато небезпечних ситуацій, щоби бути очевидцем, як війська Росії вбивали цивільних людей — звітують, що дотепер згинуло 25,000 людей — і цю інформацію розповсюднив по цілому світі. Приїжджав до Вашінґтону і особисто звітував під час конґресових переслухань. Єлена Боннер, вдова Андрея Сахарова, також звітувала у Вашінґтоні.

Така комісія прав людини зовсім не була вигідна для Єльцина. Він зіґнорував нарікання Ковальова, назвавши їх „плаксивими скиглінням" і створив знову особу з прізвищем Ковальов, але на ім'я Валентин (передше був Сєрґей Ковальов). Новий голова Валентин Ковальов не мусів трудитися їздити до небезпечної Чечні, щоби одобрити війну в Чечні і засвідчити перед світом, що там нема порушень прав людини.

(Закінчення на стор. 3)

Д-р В. Лучків...

(Закінчення зі стор. 1)

якого входили: д-р В. Лучків, М. Душник, Едвард Камінський, Галя Кіляр, Стефанія Косович, Юрій Костів, Ольга Літепло, Надія Савчук, д-р Іван Сєрант, Марія Шепарович, Тарас Шумилович, Іван Хома і Михайло Юзенів, за підготову і таке гарне переведення ювілейних святкувань.

Фінансову сторінку Округи представив касир І. Хома. Він підкреслив, що фінансово Округа стоїть досить добре. За Контрольну комісію звітував її голова інж. М. Шпонтак. Він ствердив правильність діловодства і висловив признання голові і всім членам Управи за гарне ведення праці. Він дав внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, який присутні одноголосно прийняли.

Голова Номінаційної комісії І. Хома запропонував склад Управи Округи на 1995 рік: голова — д-р Василь Лучків, перший заступник — Юрій Костів, другий заступник — д-р Дмитро Боднарчук, секретар — Надія Савчук, касир — Іван Хома, пресові референти — Володимир Левенець (українська мова) і Марія Душник (англійська мова), імпрезовий референт — Семен Літепло, організаційні референти — Марійон Климишин і Ольга Літепло, члени — Роман Форостина, Іван Дарнобід і Марія Шепарович. До Контрольної комісії пропоновані: інж. Михайло Шпонтак — голова, Зеновія Зарицька і Тарас Шумилович — члени. Пропоновану листу прийняли одноголосно.

Опісля забрала слово мгр У. Дячук, предсідник УНСоюзу. Вона подякувала Окрузі за святкування 100-ліття УНСоюзу і підкреслила, що бенкет був надзвичайно вдалий. Точно проаналізувала організаційні здобутки за останній рік і ствердила, що могло бути багато краще. Поінформувала присутніх, що працюється над упрощенням адміністративного процесу у висліді чого приготовляється одна форма-аплікація для полагодження більшости союзових справ. Через брак членства і відповідно кваліфікованих секретарів прийдеться об'єднувати менші відділи. Бюро УНСоюзу в Торонто вже винаймане і в коротці відбудеться офіційне відкриття.

Олександер Благітка представив господарку УНСоюзу. Пригадав за підвищку переплат за „Свободу" і „Український Тижневик" та за підвищку пошти. Щораз нові вимоги Відділу здоров'я повітового уряду спричинили поважні непередбачені видатки Союзівки. Пригадав присутнім, що реченець прийняття прохань на стипендії є 31-го березня і просив передати це членам відділів. Заохочував секретарів відділів робити ліцензії на професійних продавців забезпеченевих грамот. В багатьох стейтах дозволено продавати забезпеченеві грамоти тільки тим, хто має на це відповідну ліцензію.

Мгр І. Винник, контролер УНСоюзу, заявив, що Союз мусить збільшити приходи і зменшити розходи. В іншому випадку йому грозитиме фінансова криза. Від місцевих відділів залежить будучність УНСоюзу.

Після слова представників Головного Уряду вив'язалась жвава дискусія і ряд питань, на які вони дали вичерпні відповіді. Коли йшла мова про „Свободу" і „Український Тижневик", то присутні висловили нарікання, що одержують обидва часописи із великим спізненням, часто по чотири-п'ять чисел разом. Всі заходи і інтервенції в поштовому уряді досі були безуспішні.

В точці пляну праці найбільше уваги присвячено акції придбання нових членів. Пропоновано, щоби кожний відділ Округи придбав хоч п'ять нових членів в цьому році. Також обговорено можливість поїздки в День Батька на Союзівку.

Перед закінченням М. Душник, почесний член Уряду УНСоюзу, пригадала присутнім, що акція проти „60 хвилин" продовжується і треба слідкувати в часописах за можливістю включитися в окремі її фази.

Вкінці д-р В. Лучків подякував присутнім за участь, передав від себе предсідникові мгр У. Дячук шість нових аплікацій на суму 18,000 дол і закрив збори, запрошуючи всіх на перекуску.

Фонд Сороса...

(Закінчення зі стор. 1)

Діяльність фонду охоплює такі програми: "Розвиток інфраструктури недержавних, неприбуткових громадських організацій в Україні", створення через них в українському суспільстві "третього сектора", після державного і приватного; "Жінка і суспільство": сприяння розвиткові жіночого руху в Україні в напрямку поліпшення становища жінок; "Засоби масової інформації" (ЗМІ), сприяння розвиткові українських реґіональних та загальнонаціональних ЗМІ, посилення їх впливу на демократизацію та гуманізацію суспільства; "Схід—Схід" сприяє встановленню цивілізованих контактів між країнами Центральної та Східної Европи; "Соціяльна адаптація військовослужбовців" допомагає перекваліфікації та працевлаштуванню колишніх військовиків; "Молодь" стимулює активність молодих, їхній творчий розвиток, підвищення можливостей для самовияву; "Економічна просвіта" здійснюється з метою сприяння процесам економічних реформ в Україні та формуванню у населення сприйняття і розуміння ринкових перетворень; "Трансформація гуманітарної освіти в Україні", "Сучасна школа", "Навчання здорового способу життя" сприяють лібералізації та деідеологізації освіти, а також створенню в Україні освітньої системи міжнародного рівня; "Навчання англійської мови" сприяє інтеграції України у світове співтовариство; "Перші кроки" сприяє виявленню особистости в кожній дитині; "Підтримка вищої освіти" надає фінансову і технічну допомогу для розвитку найкращих навчальних закладів та факультетів, які працюють у сфері гуманітарних та соціяльних наук; "Розвиток культури в Україні" сприяє збереженню, відродженню та розвиткові багатонаціональної культури в Україні, формуванню її як сучасної европейської культури та поглибленню інтеграції у світову культуру; "Видавнича справа" сприяє розвиткові видавничої справи, пожвавленню міжнародних зв'язків українських видавців; "Відкрита бібліотека" розвиває і вдосконалює бібліотечну справу через розвиток бібліотеки наукового, культурного та інформаційного центру; "Пробудження" сприяє охороні здоров'я та екології.

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

Професор Берлінського Університету Б. Осадчук зауважив, що не можна ототожнювати поняття "фашизм" і "націонал-соціялізм". Також було б ілюзією вважати, що на руїнах комуністичної імперії не може бути рецидивів тоталітаризму. Україна вже сьогодні відчуває реальну загрозу з боку Росії. Вона, на думку професора, сформульована в доктрині міністра закордонних справ Росії Андрея Козирєва щодо "захисту прав соотечественников" за межами Росії навіть силою зброї. Таким чином діяв і Гітлер, сказав проф. Осадчук.

Конгрес ухвалив резолюцію та звернення до ООН і народів світу. Під час обговорення цих документів з'ясувалося, що не всі підтримують їх. Зокрема, представник об'єднання "Державна самостійність України" Віктор Соколенко заявив, що його офіційно не допустили до участи в праці конгресу, хоча ДСУ скерувала листа до оргкомітету. На думку Соколенка, для проведення цього заходу в Києві немає ніяких підстав, оскільки ні фашизму, ні екстремізму в Україні нема. Конгрес треба було проводити або в Росії, яка винищує своїх громадян, або в Ізраїлі, який протягом десятиліть веде війну проти арабських країн.

Голова Київської організації КУН В. Сніжко зауважив, що КУН і ОУНм відмежовуються від звернення до ООН та народів світу, оскільки в ньому є положення, спрямовані проти України.

В конгресі взяли участь гості із ЗСА, Ізраїля, Словаччини, Росії, Грузії. Делегати представляли доволі широкий політичний спектр — від комуністичного до республіканського спрямування.

АОЛПУ протестує...

(Закінчення зі стор. 2)

Димітрій Холодов, популярний журналіст, і Владіслав Лістєв, ведучий телевізійного програмою, боролися проти дезінформації, яку вели уряд і армія, і розповсюднили ганьбу Росії в Чечні масовими засобами інформації, але, на жаль, заплатили за це життям. Їх вбили у мафіозний ґанґстерський спосіб. Люди масово демонстративно прийшли на похорон, і це дуже стурбувало Єльцина. Він плянував швидко розправитися з маленькою Чечнею, але загнав себе у сліпу вулицю. Це можемо завдячувати пресі і засобам масової інформації, якої давніше не було.

43-ий Відділ СУА вшанував пам'ять поета О. Тарнавського

З вечора в пам'ять поета О. Тарнавського (зліва): М. Тарнавська, дружина поета, д-р Л. Рудницький, Л. Чайківська, А. Максимович, актори: Л. Ліщинський, Л. Чепіль, М. Борзаківська, В. Левицька, Л. Кукрицька, В. Кавка, Ю. Шашаровська, В. Лисняк.

Імпреза відбулася в суботу, 25-го березня ц. р., в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії. Її відкрила голова 43-го Відділу СУА Анна Максимович привітанням гостей і подякою за їхню численну участь. Програму вела імпрезова референтка Людмила Чайківська. Вона представила учасників програми по черзі, в якій вони виступали.

Проф. д-р Леонід Рудницький, голова відділу германістики Ла Салл університету, голова Світової Ради НТШ, голова НТШ Америки, член Академії Наук України, дійсний член Т-ва Св. Софії, визначний науковий діяч діяспори і України.

Лариса Кукрицька, акторка Студії Йосифа Гірняка. Виступала на сценах Бродвею та в багатьох телевізійних програмах. Вона прибула із своїм чоловіком, актором і режисером Володимиром Лисняком, творцем „Нового театру", в якому Лариса Кукрицька також виступала. Ведуча привітала їх обох.

Любарт Ліщинський зі Львова закінчив Інститут прикладного мистецтва та Музичну школу кляси диригування і співу. Був актором польського театру. Проєктував реставрації архітектурних комплексів, артистичної кераміки і відтворив чудові жіночі нашийники від X—XII ст. до XIX—XX ст. Їх можна оглянути тепер на виставках. Л. Ліщинський виступав в Ню Йорку, в Ганрі і Філядельфії з читанням монологів Грицька Зозулі, пера Едварда Козака.

Ірена Пелех-Зварич, філядельфійка, закінчила музичні студії зі ступенем бакалавра і магістра у Темпл університеті. Тепер працює вчителькою музики у філядельфійській публічній школі, є довголітньою акомпаніяторкою чоловічого хору „Прометей" і диригенткою хору при церкві Благовіщення. Своєю грою на фортепіяні прикрашує наші імпрези.

Слово про творчість Остапа Тарнавського виголосив д-р Л. Рудницький. Літературна спадщина поета різноманітна та багатогранна. Його вірші різної форми і на різні теми. Тому також для них знайти якийсь спільний знаменник, щоб схопити суть і велич його поезій. Однак читаючи їх, мусимо завважити філософську думку поета в мотивах його творчости, що мають відношення до образу життя. У нього дві головні течії. З одного боку він реаліст, закликає читача „жити, а не мріяти і тужити", а з другого боку знаходимо у нього мрійливість, тугу за мітом. Одна з його збірок так і називається „Туга за мітом", а перша його збірка поезій має заголовок „Слова і мрії". Хоч Тарнавський глибоко вкорінений в українську традицію, є органічно пов'язаний з літературою Заходу. Його докторською десертацією була порівняльна студія творчості Павла Тичини і Т. С. Еліота, якого твори він перекладав. Тарнавський цінив моральні погляди і етичні норми письменників-мислителів та ґеніїв людства, починаючи від стародавніх греків аж до новітніх письменників-мислителів. Не можна сказати, що він їх наслідує, але є один його аспект мислення, який він поділяє майже з усіми великими мислителями, а це вічне шукання нового, шукання правди-істини і шукання нових шляхів до засобів осягнення цієї правди. Тому саме в його творчості знаходимо справді фавстівського духа, життя у нього — це „піднесений похід людини до висот". Ця динаміка духа поета зродилася вже в його ранній поезії і в'ється ляйтмотивом через цілу його творчість.

Людське життя — це мандрівка під музику тиху,
Що її грають заобрійні музиканти...
Рве у простори дороги розпортані вихор
В далеч, де зв'яли лілеї ласкавої канти.

(Із збірки „Слова і мрії").

А людина — це мандрівник, який іде цією дорогою з клуночком надії і віри і зі серцем, „розспіваним спогадом радостей рідних, стуженим до яблунево-вишневих симфоній". (О. Т.)

Поезія О. Тарнавського позначена мотивами мандрівки, дороги, дерева життя. Одна з його збірок має заголовок „Самотнє дерево", а друга „Життя", і можна сказати, що людська доля, життя людини є центральною проблемою його творчости. Поезія О. Тарнавського — це автентичний вияв його духа, його вольових настроїв, думок, почувань, мрій і сподівань, подій і зустрічей, моменти песимізму і відчаю. Як поет цінував життя, вказує закінчення одного його сонету:

„Використай кожний день життя
Бо їм нема ніколи вороття."

Коли в одному сонеті поет не знаходить переконливих доказів на вічність, то в іншому він їх знаходить в закінченні сонету в словах:

„Життя тут квіт, що впаде в забуття,
Лиш смерть — початок вічного буття".

Відносно мови в своїй творчості, О. Тарнавський не став авангардистом, як деякі його сучасники, а тримається традиції. Він пише так, як наказує його розум і диктує совість, опирається на свій інтелект. В мереживо своїх думок і почувань встромлює густо розсипані метафори. Читаючи його твори, відчуваємо у них автентичність почувань та відчуттів усякої гри.

Прелеґент д-р Л. Рудницький сказав, що в Україні тепер друкуються твори О. Тарнавського і пишуть докторські дисертації про його творчість. Вітають нашого поета, як і інших мистців діяспори, які зуміли зберегти ті цінності і вартості, що зникнули з обрію української культури в нелегкі для неї часи.

Відбулося мистецьке читання поезій О. Тарнавського, яке виконали Л. Кукрицька і Л. Ліщинський із збірки „Зібрані вірші". Гості мали приємність відчути красу поезії поета, відтворену професійними акторами. Поміж читанням творів виступила піяністка Ірена Пелех-Зварич, яка виконала на фортепіяні Барвінського Прелюд е-моль і Фоменка „Поема Карпати". Обидва твори двох визначних українських композиторів у дуже доброму виконанні піяністки були цінним вкладом в цей літературно-музичний вечір. Гості не жаліли оплесків всім виконавцям. Після програми відбулася товариська зустріч при буфеті, що був під зарядом Марії Данилів.

Короткий начерк біографії Остапа Тарнавського: народився 3-го травня 1917 року у Львові, одружився 1949 року з поетесою Мартою Сеньківською. Мав двох синів і троє внучат. 1935 року закінчив Академічну гімназію у Львові, та почав студії на філологічному відділі Львівського Університету, а потім у Львівській Політехніці. 1947 року одержав диплом інженерії в Ґрацу, 1962 року магістерський диплом з бібліотекарства в Університеті Дрексель, а 1976 року докторат з філософії в Українському Вільному Університеті.

Працював О. Тарнавський журналістом у щоденниках „Львівські Вісті", „Краківські Вісті", „Свобода", у журналах „Арка", „Листи до приятелів", „Сучасність", „Літературна Газета" та ін. Довгі роки був екзекутивним директором Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету. Від 1962 до 1987 року працював бібліотекарем, останні 23 роки як керівник відділу каталогізації в Комунальному Коледжі у Філядельфії. Був активним громадським діячем, зокрема в таких організаціях, як Літературно-Мистецький Клюб, Товариство „Рідна Школа" і Об'єднання Українських Письменників в Екзилі „Слово", в якому був від 1975 року головою.

Писати почав поет ще гімназистом. Перші вірші були надруковані в 1935 році в журналі „Дажбог" і в двотижневику „Назустріч". Окремими книжками появилися: „Гамлет на українській сцені" (1943), „Слова і мрії" (поезії, 1948), „Життя" (вінок сонетів, 1952), „Мости" (поезії, 1956), „Самотнє дерево" (поезії, 1960), „Подорож поза відоме" (есей, 1965), „Туга за мітом" (есей, 1966), „Брат братові" (історія ЗУАДК, 1971), „Т. С. Еліот і Павло Тичина" (дисертація, 1976), „Камінні ступені" (новелі, 1979), „Сотня сонетів" (1984), „Зібрані вірші" (1992). Крім книжок, залишив поет велику літературну і журналістичну спадщину: майже 2000 віршів, поетичних перекладів, оповідань, спогадів, статтей і рецензій, друкованих в українській пресі. Два тижні перед смертю закінчив переклад усіх сонетів Шекспіра.

Помер Остап Тарнавський 19-го вересня 1992 року у Філядельфії. Похований на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Брук, Н. Дж. Однак він не помер цілий. Померло тіло, але залишився назавжди його поетичний дух в його багатій творчості, що він її нам залишив.

Ірина Райнер

ПОДЯКА

з приводу відходу у вічність

бл. п.

АНТОНИНИ КУРОПАСЬ

яка померла 3-го березня 1995 р. на 85-му році життя. Покійна народилася у Винниках коло Львова і виїхала до ЗСА у 1929 р. Похована на українськім цвинтарі на Гіґінс Ровд у Дисплейнс, Ілл.

Цією дорогою хочемо подякувати всім тим, що зложили крім висловів співчуття також фінансовий дар.

ЗЛОЖИЛИ:

150 дол. — д-р Ярема Скірник (похресник покійної); 100 дол .— д-р Андрій і Таїса Бровар; 60 дол. — працівники коледжу оф Сурджеон; 50 дол. — Наталка Андрус, Ігор Вислотскі, коледж оф Сурджеон; 40 дол. — Тома Тромлі; 35 дол. — Марія Бурбела. По 25 дол. — Володимир Чижик, Денисія Маєрс, Олександер Маркевич, Роман Ґоляш, Роман Мицик, Марґарета Ґоґ, Джім і Тері Корі; по 20 дол. — Бил Карпа, Марія Попадюк, Юрій і Марія Ожґа, Святослава Ожґа, Марта Мицик і Марко Маркевич, д-р В. Іванців, Т. і С. Форович, Оксана Теодорович, М. Вербовська, Коні Бленкиншіп, Марджі Гофман, Ольга Ґоєвич; по 10 дол. — Пет Старк, С. і М. Литвин, Ґейл Ковальскі, Рензо і Адресірна Карамелі; по 5 дол. — Юліян і Дарія Позняки.

Дякуємо преосвященному Єпископові Михаїлові та іншим священикам української католицької катедри св. Миколая за похоронні відправи, а похоронному заведенню Музика і син за справне переведення похорону.

Зокрема дякуємо промовцям на Панахиді, а це: Наталії Іванів — голові Центральної Управи Українського Золотого Хреста, прапороносцям із УЗХ та В. Яшко, промовцеві від ОДВУ.

РОДИНА

Ділюся сумною вісткою, що 28-го квітня 1995 р. о год. 7-ій веч. відійшов у вічність мій любимий МУЖ

бл. п.

ІВАН ЮХИМОВИЧ СУХАРЕНКО

Нар. 21-го вересня 1913 р. Лохвиця — Полтавщина

Залишились в глибокому смутку:

дружина — АННА
друзі, приятелі і велика родина в Україні.

ПОХОРОН відбувся 3-го травня 1995 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

Замість квітів на могилу, зібрано на потреби жертвам Чорнобиля 220 дол.

Ділимося сумною вісткою, що 3-го травня 1995 р. відійшла у вічність на 99-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

АГАФІЯ ВОХ

нар. в Бережанщині

Залишилися в глибокому смутку:

дочка — ОЛЬГА з мужем ТАДЕКОМ ДОМАНСЬКИМ
син — ВОЛОДИМИР з дружиною РАЇСОЮ (в Киргізії)
внуки — ЯРОСЛАВА КАРДАШ з мужем МИРОСЛАВОМ
— ЮРІЙ ДОМАНСЬКІЙ з дружиною ГАЛИНОЮ
— ЮРКО і ЯРОСЛАВ ВОХ з родинами (в Киргізії)
правнуки — МАРКО і ТАНЯ КАРДАШ
— НИКОЛЦЬО і ОЛЕКСАНДЕР ДОМАНСЬКІ
та родина в Україні.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в суботу 22-го квітня 1995 р. упокоївся в Бозі на 82-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ШВАҐЕР

бл. п.

ред.

ВАСИЛЬ ПАСІЧНЯК

ПАНАХИДА відбулася 24-го квітня 1995 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 25-го квітня 1995 р. з церкви св.Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишені:

дружина — ДАРІЯ
доня — АЛЕКСАНДРА
внучка — ХРИСТИНА з мужем ІВАНОМ
швагрова — ТЕТЯНА ОБУШКЕВИЧ з родиною
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Посвячено площу під будову храму УГКЦ в Донецькому

Тяжко повірити, що якраз в Донецькому, в одному з найбільш зрусифікованих й українофобних міст України, релігійно-духовне відродження розпускає свої пелюстки й набирає сил до життя і розквіту.

Розвиток Української Греко-Католицької Церкви в Донецькому треба завдячувати отцеві Василеві Пантелюкові, парохові й духовному опікунові української християнської громади в Донецькому. Як читаємо в парафіяльній газетці „Світло Христове" за вересень 1994 року, отець Василь вже „за короткий час зробив чимало для навернення людей в лоно Християнської Апостольської Церкви. Витривалість, делікатність, тактовність священика — риси, які нині зустрічаєш все рідше, сприяють тому, що до церкви йде все більше й більше людей. А це так важливо саме тепер, в часі зневіри, духовного зубожіння й занепаду".

На запит кориспондента, чому він рішився служити Богові саме в Донецькому, о. Василь відповів: „Згадаймо, як колись Рим був поганим і страшним, коли там творилися найбільші беззаконня. Згадаймо, як він став центром християнства, квітучим містом. Так і ми, вірні, хочемо, щоб Донецьке, яке нині є чи не найбільшою духовною, екологічною пустелею держави, стало християнським містом, світильником цілої України".

Тепер Богослужіння відбуваються в церкві-каплиці, що знаходиться в приватному будинку, який подарувала громаді Ганна Мельничук, родом із села Голгочі, Підгаєцького району, Тернопільської области. тому, що в таких обставинах церква не могла вповні задовільнити потреб парафіян, завдяки старанням о. Василя і Церковного комітету й сприянням голови Міської Ради В. Рибака та голови Куйбишевського райвиконкому В. Жарського було виділено площу під будову храму Марії-Цариці Вервиці і духовного комплексу. Крім храму плянується будова готелю, трапезної залі,відеозалі і кляси до навчання. День 23-го жовтня 1994 року призначено на посвячення площі під будову.

Урочистості посвячення розпочалися Архиєрейською Службою Божою, яку відправили Владики Єліян Вороновський — ординарій Самбірсько-Дрогобицької Епархії, і Іриней Білик, генеральний вікарій Івано-Франківського Духовного Інституту, в сотрудництві священиків Львівської, Чернівецької, Івано-Франківської, Вінницької, Тернопільської та Донецької областей. Співав хор Івано-Франківського Духовного Інституту. На свято приїхали численні делеґації з різних кутків України, були запрошені представники усіх християнських конфесій, демократичних організацій і рухів Донеччини. Простора заля прес-центру не могла вмістити маси людей, які зійшлися, щоб взяти участь в цьому історичному святкуванні.

Присутні владики та гості висловлювали велике признання й слова подяки всім вірним, які започаткували будову храму. Владика Білик сказав: „Цей храм має бути для всіх людей — і для православних, і для католиків. Адже будуватиметься церква, яка бере початок від самого Ісуса Христа і мета її — поєднати всі Церкви. Мати Божа, ім'ям якої буде названа церква, допоможе поєднати як людей цілої України, так східню і західню Церкви".

Будова церкви в Донецькому — це вже четвертий з черги греко-католицький храм на Донеччині. Вже існують три майже збудовані церкви в Артемівському районі, в селах Званівці, Роздолівці і Чубарівці. В дальшому, завдяки спільним зусиллям священиків і мирян, організуються релігійні осередки Української Греко-Католицької Церкви в інших містах східньої України, а це в Костянтинівці, Красноармійському, Харцизькому і Новодонецькому.

З огляду на незавидний економічний стан в Україні, тяжко місцевому населенню взятися самим за будову релігійного храму, чи інших релігійно-культурних надбань. Їхні руки простягнені до нас, просять допомоги. Пам'ятаймо, що Українські Церкви (православні чи католицькі) завжди були й дальше залишилися носіями національного відродження українського народу.

Листування чи матеріяльну поміч проситься надсилати на адресу: 340012 Україна, Донецьке –12, вул. Вознесенського, 31, о. Василь Пантелюк.

Мирон Воронович

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Відгукаючися на заклик Екзекутивного Комітету УНСоюзу про зложення пожертви на видавничий фонд „Свободи" на покриття підвишки за поштову пересилку газети, ви можете свої пожертви складати у вашого секретаря відділу, або посилати прямо до адміністрації „Свободи" на адресу:

30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"
30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302

Прошу змінити мою адресу

❑ „Свободи"
❑ "The Ukrainian Weekly"
❑ „Веселки"

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....
Адреса ....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

❊ REAL ESTATE ❊

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

РОМАН ВАСИЛИНА член УНС Відд. 183-го Т-ва ім. Івана Мазепи в Дітройті, Миш. помер 3-го жовтня 1994 року на 35-му році життя. Нар. 16-го травня 1959 року в Дітройті, Миш. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку батьків Евгена і Параскевію, сестру Марту; братів Андрія і Тараса, сестрінку Наталку та ближчу і дальшу родину в Україні, ЗСА й Канаді. Похорон відбувся 7-го жовтня 1994 року на Sunland — Memorial Park and Mortuary в Сан Сиґі, Оре.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Залуга, секр.

РОНАЛЬД СОРОХТІЙ член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. помер 12-го листопада 1994 року на 56-му році життя. Нар. 1938 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку брата Михайла. Похорон відбувся 15-го листопада 1994 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Дзюба, голова.

МАРІЯ МІКЕТ член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ в Рочестері, Н.Й. померла 2-го листопада 1994 року на 97-му році життя. Нар. 1897 року в Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку дочку Доротею і сина Франка. Похо рон відбувся 4-го листопада 1994 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Дзюба, голова.

КАТЕРИНА КОЛТУЦЬКА член УНС Відд. 401-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Торонто, Онт. померла 1-го жовтня 1994 року на 84-му році життя. Нар. 4-го жовтня 1910 року в селі Городниця, Україна. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку Софію Гавкрофт і Марію Ніте в Ошаві, Онт. Похорон відбувся 4-го жовтня 1994 року на цвинтарі свв. Володимира і Ольги в Ошаві, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефан Чорній, секр.

ІВАН КІПТЕР член УНС Відд. 432-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Торонто, Онт. помер 27-го липня 1994 року на 75-му році життя. Нар. 1918 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочку Олесю і внучку Карін. Похорон відбувся 29-го липня 1994 року на цвинтарі св. Володимира в Овквілл, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ВАЦИКЕВИЧ член УНС Відд. 128-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Кліфтон Гайтс, Па. помер 15-го листопада 1994 року на 80-му році життя. Нар. 8-го жовтня 1914 року в Самборі, Україна. Членом УНС став 1961 року і був довголітнім предсідником 128-го Відділу УНС в Кліфтон Гайтс, Па. Залишив у смутку дві дочки Ірену ДеНікольо з родиною і Павлину Моурі з родиною. Похорон відбувся 18-го листопада 1994 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Брумаль, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Горбовий, секр.

❊ SERVICE ❊

❊ ПОСЛУГИ ❊

❊ ПРАЦЯ ❊

❊ FUNERAL DIRECTORS ❊